

EEN GEVECHT OP LEVEN EN DOOD.

Gister avond werd de schrijver dezer regels geroepen om »een bijzonder dikke spin» gade te slaan, die hij dan ook weldra aan haar draadje, van het plafond eener veranda, vrij langzaam naar beneden zag komen. Spoedig bemerkte ik echter, naderbij gekomen, dat een wesp zich aan de spin hield vastgeklemd, en aldra lagen beiden, naar 't mij voorkwam, met elkander worstelend, op de steenen van den vloer. Zeer stellig nam ik waar dat de wesp herhaaldelijk haar achterlijf in een houding bracht, alsof zij de spin in het lichaam stak. Het tweetal rolde gedurende drie of vier minuten over den grond. Of de spin toen nog leefde kan ik niet met zekerheid zeggen; doch dit staat vast, dat weldra het kopborst-stuk met de poten bewegingloos, afgezonderd bleef liggen en de wesp het afgescheiden achterlijf der spin bleef vasthouden. Kort daarop begon zij met hare vleugels te snorren en eenige korte vlieg pogingen te doen, die haar, na een- of tweemaal mislukt te zijn, eindelijk gelukten, waarna zij, met haren ongewonen last beladen, in steeds wijder kringen, zich uit ons gezicht verwijderde. De spin kwam mij voor een gewone huisspin te zijn, van welke soort er vele aan onze veranda gevonden worden, niettegenstaande de echt nederlandsche zindelijkheid van degenen, die hier ragebollen en stoffers hanteeren. De wesp was van de gewone soort, met het geelgekleurde achterlijf, wier pijnlijke steken niet licht uit de herinnering verdwijnen van hen, die er mede kennis maakten.

Nu rijst de vraag, wie van de twee strijders de aanvaller geweest is. Is de wesp bij ongeluk in het web der spin gekomen en heeft deze haar trachten te vermeesteren, of heeft de wesp de spin aangevallen, en is het aan deze niet gelukt haar leven te verdedigen? Schrijver dezes is niet in staat deze vragen te beantwoorden. Hij woonde met eenige andere personen den strijd tusschen de twee met kaken, angel en gif gewapende insekten met belangstelling bij, en was niet weinig verrast den sierlijken, gevleugelden ridder het beginsel van den grootsten veldoverste onzer eeuw, in een anderen zin, te zien toepassen: *verdeel en heersch*. Deze verrassing werd nog vergroot toen ik bemerkte, dat de overwinnaar het achterlijf der spin als buit in de lucht medevoerde. Welke plannen de wesp met dat gedeelte van haren vijand had, was mij niet duidelijk. Wilde zij dien buit als tropee aan hare medewespen vertoonen, of wenschte zij er een ander, stoffelijk gebruik van te maken? Deze vragen kan ik niet beantwoorden.

De omstandigheid, dat ik een groot deel van mijn leven buiten heb doorgebracht en nimmer iets dergelijks meer gezien heb, ofschoon ik steeds veel aandacht aan de natuur en hare schepselen wijdde, deed mij het waarschijnlijk achten, dat ik iets had bijgewoond, hetwelk zelden voorkomt en dat derhalve in dit Album een beschrijving verdiende.

Oosterbeek,
26 Juni, 1885.

H. J. H. GRONEMAN.